

отправя къмъ недалечнитѣ ребра на Врачанския балканъ: а тамъ вече е всичко приготвено...

Въ слѣднитѣ дни френскитѣ вѣстници печататъ телеграма:

„Двѣстѣ души български юнаци, подъ прѣдводителството на Христо Ботевъ, редакторъ на в. „Знаме“, органъ на революционата партия, днесъ заробиха австрийския параходъ *Радецки*, който на- караха да ги прѣкара прѣзъ Дунава. Излѣзоха на дѣсния брѣгъ мѣжду Рахово и Ломъ, отвориха знаме *Свобода* или *Смъртъ* и отидоха на помощъ на своитѣ възтанали братя, които отдавна се борятъ съ пет- вѣковнитѣ си тирани за своята човѣшка свобода и народни права. Тѣ вѣрватъ, че европейскитѣ образовани народи и правителства ще имъ подадатъ братска рѣка“.

Поетътъ бѣ измаменъ въ своитѣ планове не отъ европейскитѣ народи, а отъ родни хора.

Два дни скита дружината изъ дебритѣ на Врачанския балканъ, безъ да ѝ се даде подкрепа. Враца измами надеждитѣ на смѣлия войвода. Още първия день той посрѣща турска орда. Не починали отъ това, нѣколко нови атаки ги изтикватъ на Миленъ-камъкъ. Дружината чака. Войводата гледа въ далечинитѣ: тамъ може би, сега се носятъ пожари и се рушатъ основитѣ на турското иго. . . И той мѣта погледъ къмъ 200-тѣ български синове, които поведе съ такава вѣра къмъ славна смъртъ. . . Болка свива гърдитѣ му и той се оттегля отъ тѣхъ. Гладътъ надвива, и момчетата намиратъ стадото на единъ овчаръ-българинъ, който си иска смѣтката и ги заплашва... Тежка клѣтва лѣга въ душата на поета. А близо, съвсѣмъ близо до тѣхъ пѣпли вече тур-